

Katechetický **VĚSTNÍK**

č. 3   **Školní rok 2004/05 – listopad**

TÉMÁTKO

Katecheta – člověk modlitby

Katecheta, jak ho známe, je člověk, který učí druhé znát Boha a vše, co s Bohem souvisí. Předpokladem této činnosti ovšem je, že sám Boha zná. Kdo ale může tvrdit, že zná Boha? Jen náš Pán Ježíš Kristus mohl říci: „Já a Otec jedno jsme.“ Ale hříšný člověk?

Když apoštolové prosili, aby je Pán Ježíš naučil modlit se, řekl jim „Vy se modlete takto...“ a naučil je modlitbu, která začíná slovy **Otče náš**. V této modlitbě prosíme o věci pro náš život nejdůležitější. Oslovit Boha a obracet se k němu s těmito prosbami znamená ocítat se pravidelně v Boží blízkosti. Modlit se znamená navazovat pravidelně spojení. Kdo je ve spojení, může si činit nárok, že toho druhého postupně poznává, že se mu Bůh stává stále bližším. Je to zvláštní druh poznání. Boha poznáme spíše srdcem než rozumem. Umožňujeme mu, aby na nás svým způsobem působil, nakonec mu můžeme v tichu naslouchat. Poznáváme ho díky své vytrvalosti. Může to být cesta dlouhá, někdy ale také krátká a razantní. Když Bůh chce člověku svým mocným dotekem zjevit sebe, působí to často jako dar z čistého nebe.

Vyprávěl jeden muž, jak se ocítl náhodou v klášteře a zde poprvé poznal modlitbu mnichů. „Také bych se chtěl umět modlit,“ povzdechl si. Jeho maminka ho nenaučila ani otčenáš. Přítel, který byl s ním, mu tuto modlitbu napsal na papírek. „Až bude v kostele ticho, jdi tam a zkus se to pomodlit.“ – „Tak co, šlo to?“ ptal se ho po návratu z kostela. Dostal zvláštní odpověď. „Jakmile jsem řekl ‚Otče,‘ vyhrkly mi slzy a už jsem na ten papírek ani neviděl.“ Určitě to nebyl špatný úvod do života modlitby.

Sv. Terezie Veliká chtěla karmelitky vyléčit z tehdejší choroby přemílání mnoha ústních modliteb. „Více uděláte, když řeknete tu a tam jediné slovo otčenáše. Pánu se nelíbí, když si lámete hlavu mnohomluvnými prosbami.“ Radila vlastně karmelitkám, aby byly ve spojení s Bohem stále a znala metodu, která se jí samotné osvědčila. Katecheté nejsou uzavřeni v klášterním tichu, ale Boha by měli znát na základě osobních zkušeností.

Můžeme tuto úvahu zakončit podobně jako minule. Katecheta není člověk, který pouze předkládá nauku a mluví o Bohu. Sám se s Bohem pravidelně setkává a svým způsobem nakonec může říci, že Boha zná. Přesvědčil se o jeho lásce, Božímu slovu pravidelně naslouchá, žije z Božích zaslíbení. Má z čeho rozdávat.

Žehná Vám Váš biskup Karel Herbst

Obsah čísla 3/2004-05

Téma:

Ježíšova podobenství

- Vzděláváme se:
Podobenství
o všeobecném soudu
(A. Scarano)
- Inspirace
pro katechezi:
O posledním soudu:
– Katecheze k tématu
– Hry
– Tvořivé náměty
- Příběhů není nikdy dost
Švec Martin
Nepoznaná královna
Nesplněný úkol – a co dál?
Krásný obraz
- Okénko do farnosti
Rozdílné služby v církvi
(J. Kaňa)
- Přílohy:**
- Kartičky
pro chytré hlavičky:
Znáš světce? (5 – 8)
- Luštěnky a prac. listy:
Podobenství
o posledním soudu
Modlitba za zemřelé
Adventní příprava
Chcete být biblionářem?
- Kartičky na neděle
1. adventní až 2. neděle
po Narození Páně

VZDĚLÁVÁME SE **Podobenství o všeobecném soudu (Mt 25,31-46)**

Pozorný výklad textu o „všeobecném soudu“ skrývá pro nás několik překvapení. Především se jedná o perikopu důmyslně sestavenou: některé části se opakují, a tím se usnadňuje zapamatování.

Všechny národy jsou shromážděny před Synem člověka. Jedná se tedy o všeobecný soud. Spravedliví jsou označeni jako „požehnaní“. Je to zřejmě „nomen omen“ – jméno předjímající osud. Tito spravedliví zakusí požehnání v Kristově království. Není to však tak, že by toho dosáhli bez vlastního přičinění, jako by k tomu byli „předurčení“. Následné verše ukazují, že tito spravedliví se aktivně přičinili o to, aby byli přijati do království. Je překvapující, že „požehnaní“ po pravici si nejsou vědomi, že cokoli prokázali „jednomu z nejmenších Kristových bratrů“, prokázali samotnému Kristu. Kdo jsou tito „nejmenší“? V historii se vyskytlo pět různých názorů:

- 1) všichni potřební (ať už křesťané, nebo ne),
- 2) křesťané,
- 3) židokřesťané,
- 4) křesťanští misionáři/představení,
- 5) křesťané, kteří nejsou misionáři nebo představenými.

Nejvíce je zastoupena první možnost, tedy nejmenší bratři jako všichni potřební, bez rozdílu vyznání. Důvod tohoto výkladu je prostý: soud se týká všech národů nerozlišeně, tedy i těch lidí, kteří nemohli poznat ani evangelium, ani křesťany. Lidem, kteří neslyšeli evangelium, by Kristus nemohl vytknout, že se neujali křesťanů. Ale může jim vytknout, že se neujali „potřebných“ (ti jsou všude a všude).

Jak chápat výrok „cokoli jste udělali pro jednoho z těchto mých nejposlednějších bratrů, pro mě jste udělali“? Především je třeba říct, že podobnou myšlenku nacházíme i ve SZ: „Hospodinu půjčuje, kdo se nad nuzným smilovává, on mu odplatí jeho dobročinnost.“ (Př 19,17). Novost evangelního textu spočívá v tom, že skutky potřebným jsou dokonce skutky samotnému Kristu. Máme to snad chápat tak, že Kristus je přítomný v chudých a potřebných (anebo dokonce „nejvíce v nich“)? Taková představa by byla v rozporu s jinými místy Písma, jasně dokazujícími, že Ježíš může přebývat jen v tom člověku, který se mu svobodně otevírá. („Hle, stojím přede dveřmi a tluču; zaslechne-li kdo můj hlas a otevře mi, vejdu k němu“ – Zj 3,20.) Kristus se nikomu „nevnučuje“.

Každý (ať už chudý, nebo bohatý!) se musí nejprve pro Ježíše rozhodnout (aspoň implicitně, pokud neměl možnost poznat dostatečně evangelium!). Teprve pak Kristus může „vejít“. Žádná společenská skupina, žádný národ nemá „automatické právo“ na Krista. On respektuje svobodu každého, tedy i „chudého“, a přebývá jen tam, kde se setkává se souhlasem.

Mylný výklad o „fyzické Kristově přítomnosti v chudém“ je zaviněn také přehlédnutím obrazného způsobu vyjádření našeho textu. Celý úryvek je protká obrazem (od začátku až do konce, už od prvního verše: „posadí se na trůnu své slávy“). A k těmto obrazným obrátům patří také „byl

jsem na cestě, byl jsem hladový, žíznivý“. Jsou to obrazné obraty konkrétní, protože obrazná řeč musí být jasná a představitelná. Bylo by však mylné vykládat obraznou řeč doslova – Kristus jako skutečně přítomný v pocestném, hladovém, žíznivém. To bychom smísili obraznou řeč s přesným teologickým výkladem.

Správný výklad je tedy ten, že služba potřebnému je službou prokázanou Kristu, protože je naplněním Kristovy vůle. Kdykoli sloužíme potřebnému, plníme Kristovo přání. V tomto smyslu se dá tvrdit, že cokoli děláme „jednomu z posledních Kristových bratří“, děláme pro samotného Krista. Jednoduše řečeno: Setkáváme se s Kristem ne v chudém, ale *ve službě* chudému. Tato služba je totiž *plněním Kristovy vůle*.

Ti po levici jsou osloveni jako „zlořečení“ – to se nesmí chápat tak, že by je Bůh „předem odsoudil k zlořečení, zavržení“. Spíš to máme chápat jako „nomen omen“ – jejich úděl je „zlořečení“, daleko od požehnání v Kristově království. Chyba těch, kdo se ocitli „po levici“, nespočívala v tom, že by nepoznali Krista v potřebných (ani ti „po pravici“ ho v nich nepoznali). Jejich chyba byla „elementárnější“: zavřeli své nitro a ruku před potřebnými. Na sklonku života bude každý souzen podle lásky (sv. Jan od Kříže). Tento verdikt je jen ratifikací toho, co už předtím bylo: spravedliví žili pro Krista (službou potřebným), proto budou v jeho království. Zlořečení naopak.

Zvláštnost tohoto úryvku nespočívá ve vypočítaných skutcích lásky, ty byly oceňovány i v židovství. Specifický přínos textu spočívá v tom, že služba potřebnému je zároveň službou Kristu.

Toto evangelium, tak obsažné a podnětné, skrývá v sobě jedno nebezpečí: redukovat křesťanství na humanismus. Vždyť na konci života bude každý souzen podle dobrých skutků potřebným! Jaký smysl má tedy hlásání Krista a evangelia? Stačí žít altruisticky... Tento pohled je velmi úzký. Nevidí to, že předávání Krista je tím... největším darem, skutkem: a proto jiná místa v NZ mluví o tom, že církev „nemůže nehlásat evangelium“, že vědomé odmítnutí Krista (pravdivě poznáního) ovlivní i „další život po smrti“. Tedy – nezáleží jen na vztahu k druhému, ale také na vztahu ke Kristu (a proto má smysl modlitba, život ze svátostí, naslouchání Božímu slovu).

Z toho nám jasně plyne, že je vždy nebezpečné absolutizovat jeden biblický text, vytrhnout jej z kontextu celého Písma.

P. Angelo Scarano, S.S.L.

INSPIRACE PRO KATECHEZI

Podobenství o posledním soudu a skutcích milosrdenství

KATECHEZE

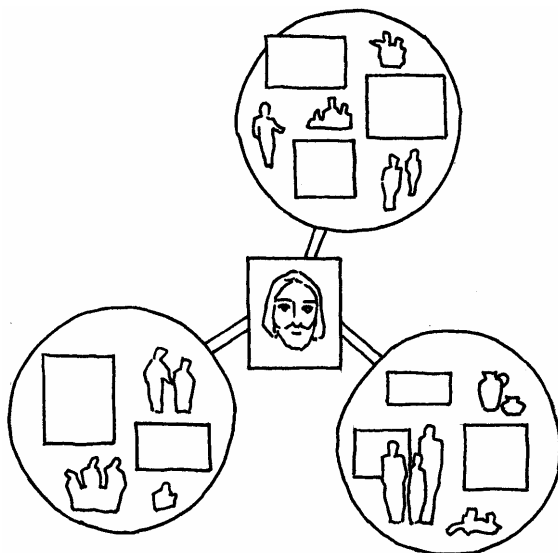
Pomůcky: Text podobenství a jeho část přepsaná větším písmem na barevné papíry tímto způsobem: na žlutý list papíru verše *Mt 25,34-36*: vždy jeden skutek lásky na zvláštní řádek; verše *Mt 25,42-43* podobně na šedý list papíru.

Podle zvolené aktivity:

- fotografie, časopisy, noviny, nůžky, lepidla, pro každou skupinu papír ve tvaru kruhu (průměr nejméně 30 cm), žlutý papír, učebnice náboženství pro 7. třídu, obraz Krista;
- žluté a šedé papíry, fixy.

Uvedení do tématu:

V úvodu hodiny si slavnostním způsobem přečteme text podobenství. Katecheta pak úryvky přepsané na barevné papíry pověsí na tabuli. Společně pak přemýšlíme, jaký název bychom mohli oběma sloupcům dát. Návrhy zapisujeme na tabuli nad papíry (1. sloupec: zájem, láska, obětavost, soucit, pomoc...; 2. sloupec: nevšímavost, nezájem, sobectví...).

Téma:

Téma dnešního podobenství můžeme s dětmi zpracovat některým z následujících způsobů. Navržené metody jsou časově dost náročné, proto si pro hodinu náboženství vybereme jen jednu z nich.

• Koláž pole Mikuláše z Flüe

Inspirujeme se obrazem sv. Mikuláše, který se vztahuje právě k tomuto podobenství (obraz najdeme v učebnici pro 7. třídu „Rosteme ve víře“, str. 54). V první části hodiny se nejprve zabýváme tímto obrazem, pak vytvoříme koláž. Žáci jsou rozděleni do skupin a každá skupina pracuje s papírovým kruhem, na který pomocí fotografií, novinových výstřižků, kreseb apod. ztvární jeden ze skutků lásky. Katecheta má předem připravený středový obraz Krista, kolem kterého pak rozložíme práce dětí a doplníme je paprsky ze žlutého papíru.

• Potřební dnes

Po seznámení s textem podobenství se pokusíme vytvořit „současnou verzi“ podobenství. I při této činnosti žáci pracují ve skupinkách.

Můžeme postupovat různým způsobem:

- Každá skupinka dostane **text jednoho skutku** a zformuluje jeho aktuální nebo více konkrétní verzi. (Např. byl jsem na cestách, a ujali jste se mne: „byl jsem cizí ve vašem městě, a ukázali jste mi cestu k nádraží“; byl jsem nemocen, a navštívili jste mě: „byl jsem v domově důchodců, a navštívili jste mě“...)
- Skupinka nepracuje s konkrétním skutkem lásky, ale má zadán **určitý okruh lidí** (moji příbuzní; moji kamarádi; naše škola; lidé, které potkávám na ulici...) a společně přemýšlí o tom, kteří lidé z tohoto okruhu jsou vlastně potřební a co je jejich potřebou („měl jsem starosti, a vy jste mě vyslechli“...).

Věty, které děti vytvoří, pak sepíšeme do sloupců na barevné papíry – podobně jako jsme na začátku měli napsán text podobenství.

K rozvedení tématu můžeme využít také návrhy, které jsou uvedeny ve výše uvedené učebnici náboženství na str. 54.

Na samostatnou práci dětí ve skupinkách navážeme rozhovorem jednak o tom, co vytvořily, jednak se zaměříme na otázky: Ke kterému ze skutků lásky mám vlastně nejvíce příležitostí? Kde příležitost téměř ani nemám? Kde je pro mne hodně možností pomoci potřebnému, ale já si to vlastně ani neuvědomuji? Jak velká je moje nevšímavost? Co mi nejčastěji brání pomoci potřebnému? Co mne vede k tomu, abych pomohl?

Závěr:

Práce, které děti vytvořily, využijeme k závěrečné modlitbě – přimlouvám nebo prosbám.

Hana Baránková

HRV – dynamiky

☑ Molekuly. Žáci se budou pohotově dělit a stále znovu „přeskládávat“ na skupinky podle různých pokynů, které katecheta udává. Například: blondatí – tmavovlasí; kluci – holky; s tkaničkou v botách – bez tkaničky; narození v 1. polovině roku – ve 2. polovině roku; co mají na sobě červenou – zelenou; rádi zpívají – nerádi zpívají; rádi kreslí – nerádi kreslí; chutná jim špenát – nechutná jim špenát, hrají na hudební nástroj – na nic nehrají, rádi plavou – nerádi plavou. Katecheta si pohotově vymýšlí podle dané situace a znalostí žáků.

Poté řekne, že v Písmu sv. je řeč o tom, že i Kristus jednou lidi rozdělí. Nebude to však ani podle barvy vlasů, ani podle oblečení, ani podle koníčků. Podle čeho tedy? Přečteme si připravený text Mt 25,31-46. Můžeme navázat luštěnkou, která je v příloze ...

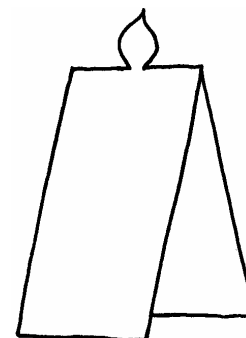
☑ **Zrcadlo.** Katecheta děti rozdělí na dvě skupinky, z nichž každá obdrží svůj úkol tak, aby druhá skupina nevěděla, jaký ten úkol je. Jedna skupina jde za dveře a tam každý dostane do ruky malé zrcátko (nebo kousek alobalu či staniolu). Po zavolání mají žáci vejít do třídy a stále se dívat do zrcátka, nevšímat si ničeho a nikoho, neodpovídat, i kdyby na ně ostatní naléhali. Druhá skupinka, která zůstane ve třídě, dostane tento pokyn: „Až vejdou ti, co jsou za dveřmi, chod'te ke každému z nich a o něco je žádejte. Třeba aby vám půjčili pastelku, aby vám podali tašku, aby vám zavázali tkaničku, aby vám dali svačinu, aby vám dali napít, aby vám vysvětlili úlohu...“ Po nějaké době katecheta zavolá „stop“. Žáci mohou sami říkat, jak se při hře cítili. Katecheta vysvětlí: stejně se chovají někteří lidé – mají před očima jen sami sebe. Ty druhé, kteří by od nich něco potřebovali, neberou vůbec vážně. A přesně o tom jednou Ježíš vyprávěl...

MaŠ

MaŠ

TVOŘIVÉ NÁMĚTY

☑ Modlíme se za zemřelé – pomůcka. V listopadu navštěvujeme hřbitovy a modlíme se víc než jindy za zemřelé. Vzpomínáme: Jak je to vlastně s těmi plnomocnými odpustky? Abychom si to zapamatovali, vyrobíme si s dětmi malou pomůcku: svíci vystřiženou z papíru, na níž je uvedeno vše podstatné. Svíci můžeme okopírovat na čistý tvrdší papír, vystříhnout její obrys a plamínek vyříznout modelářským nožikem. Pak svíci přeložíme tak, aby stála – viz obrázek. Šikovným a samostatnějším dětem stačí dát připravený proužek kartonu. Proužek si přeloží napůl, napíší a namalují z obou stran potřebný text a nakonec vyříznou plamínek.

Důležité je, aby děti pochopily, že odpustky nejsou odpuštěním hříchů, ale časných trestů za hříchy, které už byly odpuštěny. Zkusme to více pochopit na příkladu: Člověk někomu ve vzteku rozbije okno. Je to špatná věc. Poškozeného požádá o odpuštění. Je mu odpuštěna vina, ale... okno zůstává stále rozbité. I když je v této konkrétní věci bez hříchu, má ještě určitý dluh vůči tomu, koho svým skutkem poškodil. A právě tyto „dluhy“ jsou předmětem odpustků.

Modlitbou tedy zemřelým pomáháme, protože i po smrti patříme všichni k sobě.

Modlíme se za zemřelé	LISTOPAD 5. 6. 7. 8. 1. 2. 3. 4.	PLNOMOCNÉ ODPUSTKY <i>podmínky</i> 1. svátost smíření 2. svaté přijímání 3. modlitba na úmysl Svatého otce 4. návštěva hřbitova a modlitba za zemřelé

K PŘÍLOHÁM

☑ **Kartičky s obrázky k nedělním evangeliím.** Tentokrát nově přidáváme do věstníku kartičky k nedělním evangeliím. Jsou na nich obrázky, krátké texty a modlitba. Už v minulosti jsme podobné kartičky připravovali na neděle postní (srov. KV 7/2002-03) a setkaly se s dobrou odezvou zvláště u kněží, kteří je dětem dávali pro připomínku nedělního evangelia. Proto chceme nyní připravit cyklus od adventu až do konce církevního roku. Vynecháme jen velké školní prázdniny. Tato příloha nebude v každém čísle, protože na jednu stranu formátu A4 se vejde 8 nedělí.

Děti si kartičky mohou postupně vlepovat do sešitu, připsat aktuální datum neděle a případně něco dalšího (úkol či předsevzetí na týden, zadanou otázku a odpověď, apod.).

☑ **Adventní příprava.** O této příloze se dá prohlásit, že je „dva v jednom“. Jednak je totiž podkladem pro zaznamenávání adventních skutků lásky, jednak se z ní dá vyluštit tajenka. Udělali jsme to tak proto, že denní zaznamenávání většinou katecheta nemůže ovlivnit, záleží to na rodiném zázemí. Vyluštit tajenku však může každé dítě v náboženství.

☑ **Blíží se advent.** Letošní advent začíná už koncem listopadu. Hlavní adventní přílohu vám nabídneme až příště, ale už tentokrát můžete přemýšlet o tom, jak by mohl advent stmelit třeba vaši farnost.

MaŠ

VYLUŠTILI JSTE SPRÁVNĚ?

☼ Správné odpovědi **Chcete být biblionářem:** 1B, 2C, 3D, 4B, 5C, 6C, 7C.
Nápověda „po telefonu“:

1. Mk 1,9. – 2. Lk 1,5. – 3. Babyloňanům. – 4. Mt 7,7. – 5. Mk 1,13. – 6. Veronika. – 7. Sk 17,23.

☼ **Podobenství o posledním soudu.** Tajenka: CO JSTE UDĚLALI PRO DRUHÉ, UDĚLALI JSTE PRO JEŽÍŠE. – Mezi skutky tělesného milosrdenství patří: navštěvovat nemocné a vězně, dávat jíst hladovým, hostit pocestné, pohřbívat zesnulé, odívat nahé. Mezi skutky duchovního milosrdenství patří: učit, trpělivě vše snášet, posilovat slabé, radit, odpouštět, těšit, modlit se za živé a mrtvé (více viz KKC 2447).

☼ **Modlitba za zemřelé.** ODPOČINUTÍ VĚČNÉ DEJ ZEMŘELÝM, PANE, A SVĚTLO VĚČNÉ AŤ JIM SVÍTÍ. AŤ ODPOČÍVAJÍ V POKOJI. AMEN.

☼ **Adventní příprava:** BUĎME PŘIPRAVENI NA SETKÁNÍ S PÁNEM. – Luštěnka začíná dole číslem 28 (28. listopad = 1. neděle adventní), postupuje po dnech nahoru a končí číslem 24 (= 24. prosinec).

PŘÍBĚHŮ NENÍ NIKDY DOST

❖ Jeden den ševce Martina

Poté, co ševci Martinovi zemřela žena a dítě, bydlí sám ve své ševcovské dílně. Má rád Boha a pravidelně si čte v Písmu svatém – Božím slově. Jak si tak jednoho zimního dne čte a přemýšlí, zdá se mu, jako by k němu promluvil sám Ježíš: „Zítra tě navštívím, Martine!“ Švec má velkou radost a hned začne všechno doma uklízet a připravovat na vzácnou návštěvu.

Už od časného rána je na nohou. Zatímco nedočkavě vyhlíží oknem svého suterénního pokoje Ježíše, uvidí pouze unaveného zametače, jak prochází po chodníku kolem domů a odhruje sníh. Martinovi je ho líto, vždyť je taková zima! Soucitně ho pozve domů a nabídne mu horký čaj, aby se zahřál. Podobně to udělá i s polozmrzlou ženou, která nese v náručí dítě. Dítěti švec daruje i vyspravené botičky, které kdysi vyrobil pro vlastní dítě. O něco později zase vidí, jak trhovkyně žene chlapce, protože jí z hladu ukradl jablko. Martin vyjde ven a jablko jí zaplatí, aby se na chlapce už nezlobila. Vždyť nechtěl krást!

Večer sedí celý skleslý u svého stolu, protože Ježíš ho nenavštívil, jak slíbil. Pro útěchu si čte ve své Bibli. Najednou si všimne Ježíšových slov: „Cokoli jste učinili jednomu z mých nejpotřebnějších bratrů, mně jste učinili...“ Zdá se mu, jako by Ježíš říkal: „Vždyť já jsem tě přece jen navštívil, ale tys mne nepoznal!“ Toho večera jde švec Martin spát s radostí, protože pochopil něco úplně nového a důležitého.

(Tento příběh lze rozvinout a zahrát jako scénku na nějaké besídce nebo setkání rodičů.)

❖ Nepoznaná královna

O anglické královně Viktorii se vypráví následující příběh: Jednou se procházela sama v lese. Nechtěla, aby ji lidé poznali. Najednou však začalo silně pršet. Lilo a lilo. Královna zaklepala na vrata nejbližšího statku a prosila o zapůjčení deštníku. Selka si ji přezíravě prohlédla a řekla: „Mám dva deštníky: jeden krásný nový – ten vám beztoho nepůjčím, protože byste mi ho jistě nevrátila, a druhý starý, polámaný – ten můžete mít.“ A podala jí starý polorozbitý deštník. Královna Viktorie poděkovala, vzala si deštník a odešla.

Příštího dne poslala královna svého sluhu, aby deštník vrátil a jménem královny selce poděkoval. Selka se polekala! Kdyby to bývala věděla, že deštník je pro královnu, dala by jí ten nový, krásný! Ba co víc: pozvala by ji dál, dala by jí teplé jídlo a suché oblečení... Ale příležitost už byla pryč. Některé příležitosti se neopakují.

❖ Nesplněný úkol – a co dál?

Tatínek odjíždí na služební cestu do zahraničí a dává svému synu Štěpánovi důležitý úkol: „Tady na poličce je dopis. Prosím tě, nezapomeň ho dnes dát na poštu! Je to hodně důležité. Pokud bych nedodržel termín, mělo by to vážné důsledky!“ „Ano, tati, neboj se, to je maličkost, nezapomenu,“ slibuje Štěpán. Když se však tatínek za dva dny vrátí domů, dopis dosud leží na poličce...

Jak bude asi příběh pokračovat? Dokázaly by ho děti dokončit? Přemýšlejme pak, že jsou věci, které se napravit dají, a věci, které se napravit docela nedají. Všechno má svůj čas. Každému člověku jeho čas jednou vyprší, a pak už nebude možné „dohnat to“, co jsme vědomě zanedbali.

❖ Krásný obraz

Jeden starý příběh vypráví o dobrém muži, kterému Stvořitel slíbil, že mu splní jedno přání. Muž o tom chvíli přemýšlel a pak řekl: „Přál bych si, abych mohl činit dobro a ani o tom nevěděl.“ Bůh ho vyslyšel. O něco později se Stvořitel rozhodl, že když se jedná o tak dobré předsevzetí, že ho přeneseme na všechny lidské bytosti. A tak to dělá až do dnešní doby.

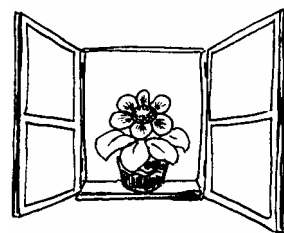
Nepodceňuj se. I když nenalezneš nikdy důkaz, přesto věř, že jsi daleko důležitější, než si myslíš. My všichni tvoříme část jednoho obrazu, obrazu daleko většího, než jsme schopni uvidět, obrazu, který je jako celek neuvěřitelně krásný.

Vybrala MaŠ

OKÉNKO DO FARNOSTI

Rozdílné služby v církvi

Pán Ježíš nenechává své působení jen na sobě, ale vybírá si učedníky. Z nich pak ještě jmenovitě apoštoly. Na tomto rozhodnutí je velmi zajímavé a důležité to, že „věc Boží“ svěruje do lidských rukou. Jak říká apoštol Pavel: „vzácný poklad do hliněných nádob“. Pán Ježíš určitě nebyl a není naivní, a proto už tenkrát věděl, co všechno dobrého, ale i nedobrého to přinese. Přesto tento krok udělal. Je v tom nejen pocta člověku, ale také výzva, že počítá nejen s apoštoly, dnešními biskupy, ale i se všemi učedníky, tedy s každým z nás.

První křesťané si uvědomili, že není možné, aby pro církev dělal každý, co ho právě napadne. Apoštol Pavel ji přirovnává k tělu, kde je všechno uspořádané, každý z nás „ví“, jakou má funkci, a navzájem sebou nepohrdají. Proto připomíná: je stejná důstojnost u všech křesťanů, je pouze rozdílnost ve službách. Ke službě dává každému své dary Duch svatý. Jejich pravost se pozná podle toho, že směřují k dobru církve, a ne k osobnímu prospěchu nebo snad hříchu.

Výsadní právo na rozlišování potřebnosti a nepotřebnosti služeb a využití darů Ducha pro církev a svět patří jasně biskupovi. Řecky „episkopos“ znamená „dohlizitel“. Ne ve smyslu dozorce, ale právě toho, kdo dohlíží na správné a co nejbohatší využití darů jednotlivých věřících pro církev místní i světovou, ale také pro ostatní lidi. Jako zasvěcený kněz však biskup představuje Krista, který nejen „požaduje“, ale také „dává“. Protože víra, to není jen výsledek naší snahy, ale je to také dar milosti. Proto je biskup podle tradice: učitel – kněz – pastýř.

Vedle biskupů záhy vyrostla další důležitá služba „jáhna“. Řecky „diakonos“ je ten, kdo slouží. České „jáhen“ připomíná staroslovanské „jahanec“ (beránek), tedy ten, který se obětuje. Úloha prvních jáhnů byla „u stolu“, to znamená, že se měli starat v první řadě o chudé. Nešlo ale o sociálku, šlo o výraz odpovědnosti všech křesťanů jeden za druhého, za chudé mezi sebou. Takže jáhni svou službou přiváděli druhé lidi k biskupovi, od něho zase vyrazili do světa a podporovali tak vzájemné společenství všech.

Teprve jakoby historicky třetí přicházejí na řadu kněží. Ty ustanovuje biskup v okolí svého města. Pojem „farnost“ je z řeckého „paroikia“, což znamená něco jako „venkovský“. Tam vykonávají službu jménem biskupa, tam jako on spolupracují s jáhny na vytváření živého společenství církve. Tam v jeho jménu učí, posvěcují a vedou lid Boží.

Kromě zmíněných existovaly v první církvi další pomocné služby, z těch známých vzpomeňme aspoň na akolyty (služba při eucharistii a při nemocných), lektory (čtení Božího slova) a nebo ostiáře (služba u vchodu).

VÍTE, ŽE ... z těchto tří služeb byla nejváženější služba lektora? Kdo jí dosáhl, ten byl velmi vážen a tato služba byla považována téměř za předstupeň ke kněžství.

ThLic. Jiří Kaňa

POSLEDNÍ SLOVO MAJÍ DĚTI

☺ „Děti, jak zní 5. tajemství radostného růžence?“

Po chvíli přemýšlení se ozve jedna žákyně:

„Kterého jsi Panno v chrámě zapomněla!“

Ostrovačice

☺ V rámci probírání a opakování svátostí se ptám:

„Co víš o svátosti manželství?“

Odpověď: „No, ti dva si slibují lásku a věnost až ... na doživotí!“

I. S., Litoměřice

© Biskupství brněnské, Katechetické centrum, Petrov 8, 601 43 Brno
tel. 543 235 030, kl. 227 nebo 257, e-mail: kc.brno@biskupstvi.cz
<http://kc.biskupstvi.cz>

Evidenční číslo periodického tisku: MK ČR E 12332.

Zpracování: Mgr. Marie Špačková, Mgr. Jitka Šebková, Iva Fukalová.

Ilustrace: Iva Fukalová. Jazyková korektura: RNDr. Josef Gerbrich.

S církevním schválením brněnského biskupa Mons. ThLic. Vojtěcha Cikrleho čj. Ep/680/03 z 9. 6. 2003.
Vychází 9 × do roka (během školního roku). Toto číslo bylo dáno do tisku 12. 10. 2004.